

JEDNOTA TĚLA KRISTOVA

MARTIN K.

(Praha, 27. srpna 2003)

Věřím, že přichází čas, kdy Bůh bude mít Tělo Kristovo.

Nechce se nám hovořit o tom, že bychom měli činit větší věci nebo být slavnější nebo chodit v tom Těle slavněji, než chodil Ježíš Kristus. Ale tak praví Boží slovo (Jan 14:12)¹, a nám nezbývá nic jiného, než Boží slovo buď přijmout, nebo odmítnout. Sláva, kterou měl Ježíš Kristus, nebyla Jeho vlastní, byla to sláva Otcova. Byla to sláva, kterou převzal od Otce. Získal ji tím, že nečinil nic, než co viděl činit svého Otce. A Bůh v této době a v tomto věku povolává lid, který bude mít stejně jako Ježíš Kristus slávu, která nebude jeho, ale Otcova. Protože nebude činit nic, co by si usmyslel, ale v každé věci bude činit Boží vůli.

Boží slovo mluví na několika místech o tom, že Bůh spěje k výlučné věci v historii – ke zrození Božích synů. (Řím 8:19)² Boží synové jsou lidé, kteří se zrodili z Boha. Nezrodili se z těla, nezrodili se z vůle člověka, z vůle muže, ale zrodili se z Boha samého, a to tak, že nemilovali své duše až do konce. Položili svůj život a přijali život Boží. Boží slovo nám říká, že nemůžeme žít obojí. Boží slovo říká, že kdo chce zachovat svoji duši, ten o ni přijde, a kdo ztratí svou duši pro Něj, tak ji získá pro život věčný. (Mat 16:25)³ Naše duše není náš život v tom smyslu, že bychom měli umřít a být v hrobě. Naše duše je naše mysl, vůle, city, naše touhy. Boží slovo říká, že kdo si chce zachovat svoji mysl, tak o ni přijde. Kdo si chce zachovat svoje emoce, svoje touhy a svoji vůli, tak o ně přijde. Ale pokud ztratíme svou mysl, svoje přemýšlení, svoji vůli, city, emoce, svoje touhy, tak je získáme pro věčný život. Halelujah!

---

¹ Jan 14:12 – „Amen, amen pravím vám: Kdož věří ve mne, skutky, kteréž já činím, i on činiti bude, a větší nad ty činiti bude; nebo já jdu k Otci svému.“

² Řím 8:19 – „Nebo stvoření pečlivě jako vyhlídaje, očekává zjevení synů Božích.“

³ Mat 16:25 – „Nebo kdož by chtěl duši svou zachovati, ztratí ji; kdož by pak ztratil duši svou pro mne, nalezne ji.“

Boží slovo nás povolává k tomu, abychom přebývali v jednotě. Amen? Abychom se milovali navzájem. (Ef 4:2,3)⁴ Věřím, že jsme na pokraji Božího času a Božího naplnění tohoto záměru. Věřím, že ten zá-
měr bude slavný právě v tom, že povstane Tělo Kristovo, které bude
v jednotě. Boží slovo říká, že je blaze tam, kde přebývají bratři
v jednomyslnosti. (Žalm 133:1)⁵ Nezapomeňme na to, že jedna mysl je
mysl Kristova. To, že přebývají v jednomyslnosti, znamená, že přebývají
v myslí Kristově, protože potom může sestoupit pomazání. Může
sestoupit po celém Těle Kristově až na podolek jeho roucha, až někam
tam, kde je ho možná nejvíc potřeba. Halelujah!

Milovat se navzájem neznamená, že máme mít jeden druhého
v oblibě, ale máme usilovat o to, aby ten druhý stál pevně v Kristu Ježíši.
Mělo by být naší touhou, naším usilováním lidi nestrhávat k zemi, ale
vyvyšovat je – ve smyslu vyvádět je výše. Vyvést je výše, aby načerpali
nový život. Boží slovo nás nabádá, abychom tam, kde se nám zdá, že
jsme duchovní, svoji duchovnost použili k tomu, abychom k ní vedli své
spolubratry. (Gal 6:1,2)⁶ Naše duchovnost nám nebyla dána proto, aby-
chom se nadýmali nebo vyvyšovali před druhými, ale proto, abychom se
vydali jeden druhému.

Něco podobného jsme se snažili učit naše děti na táboře. Víte, ono
to bylo v těle. Děti byly různě staré, byly mezi nimi starší i mladší. Mlu-
vili jsme o tom, že žádné z dětí není povoláno k tomu, aby zůstalo mladší,
ale k tomu, aby dorostlo do zralosti, do plnosti, do plného věku. Učili
jsme je, že jejich obdarování, která mají skrze zralost, například že umí
číst, jim nebyly dány proto, aby mohly mít navrch vůči těm ostatním. Ale
ten, který byl mezi nimi největší, byl služebníkem všem. Halelujah!

Mám touhu přistoupit před Boží trůn a slyšet, co Bůh praví, a opa-
kovat, co Bůh říká, slovo od slova. Nemám žádnou touhu, žádnou ambici
mluvit sám ze sebe, a to nejen teď na shromáždění, ale kdykoliv a kdeko-
liv. Věřím tomu, že to je touha, která je z Hospodina. Věřím, že je to
touha, kterou nám Bůh klade na srdce, kterou klade na srdce Těla

---

⁴ Ef 4:2,3 – „Se vši pokorou, tichostí, i s snášenlivostí, snášejíce se vespolek v lásce, usilující zachovávat jednotu Ducha v svazku pokoje.“

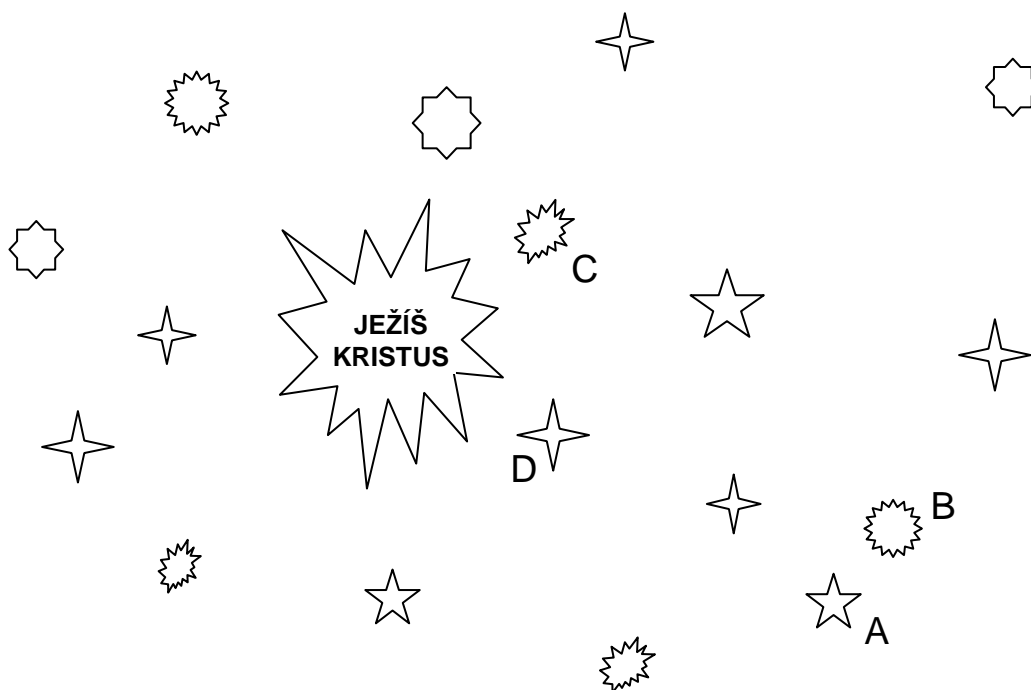
⁵ Žalm 133:1 – „Aj, jak dobré a jak utěšené, když bratří v jednomyslnosti přebývají.“

⁶ Gal 6:1,2 – „Bratří, by pak byl zachvácen člověk v nějakém pádu, vy duchovní napravte takového v duchu tichosti, prohlédaje sám k sobě, abys i ty nebyl pokoušín. Jedni druhých břemena neste, a tak plňte zákon Kristův.“

Kristova. Protože to je Tělo Kristovo, které nebude mít žádnou ambici a žádnou touhu dělat svoje vlastní věci, ale bude činit věci Hospodinovy. Mám pevnou naději a pevnou víru, že Bůh nás povolal, abychom šli jako část Těla Kristova. A povolal nás k tomu, abychom přebývali v jednomyslnosti.

Kdysi dávno, bylo to na konferenci, určitě 10 let zpátky, jsme se jeden večer rozhodli, že přespíme venku. Na té konferenci nebyla z různých důvodů úplná jednota. A já jsem se modlil a říkal jsem: „Bože, co máme udělat, abychom byli jedno?“ Bůh mi zjevil obraz, který se mě drží do dnešního dne, a skrze tento obraz vykládám a vnímám jednotu. Skrze ten obraz vnímám také ekumenické hnutí a další jiná hnutí a pokusy lidí o sjednocení.

Bůh mi ukázal všechny hvězdy a řekl mi: „To jsou bratři, to jsou synové Boží. Jak bys je sjednotil?“ Nevěděl jsem, jak je sjednotit. Asi bych je začal shromažďovat na jedno místo. A Bůh říkal: „Vidíš tamtu hvězdu, která svítí nejvíc? To jsem Já. Jak bys sjednotil všechny bratry teď?“ Věděl jsem, že tím způsobem, že každý z nich, každá ta hvězda, se musí dostat ke hvězdě, která je Ježíš Kristus. Amen?

Bůh mi na toto téma začal říkat víc věcí. Mluvil o tom, jaká je vzdálenost nejednoty dvou hvězd, jaká je mezi těmi lidmi nejednota. Jak by se dala měřit? Pokud bych ji měřil vzdáleností, jaká je nejednota A a B? Zdá se, že menší než nejednota C a D. Ale to není pravda, protože **jednota se neměří tím, jak moc jsou ti lidé spolu**. Tihle jsou možná zdánlivě v jednotě. **Ale Bůh říká, že jsou tak daleko od jednoty, jak daleko jsou spolu od Ježíše Krista.**

Víte, co je to denominace? Víte, co je to ekumenické hnutí? Ekumenické hnutí je taková věc: Máte několik lidí, kteří nejsou jednotní, jsou roztroušení. A vy nevíte, že je jeden Bůh a že je jedna pravda, a hledáte nějaký průsečík, jak je sjednotit. Potom se stane, že lidé neusilují o nic jiného, než aby byli sjednoceni. Sjednoceni na něčem, co není Bůh. Bůh mi řekl, jakým způsobem máme usilovat o jednotu. Tím, že se dostaneme ke Kristu. Zdánlivě se od bratra vzdálíme a zvýšíme tu pocitovou propast nejednoty. Zvýšíme rozdělení proto, abychom dosáhli jednoty.

To je přemýšlení, které mi tehdy hodně pomohlo, osvobodilo mě. Báł jsem se, že moje touha po jednotě s Bohem a moje touha po jednotě s bratry, kteří mají jinou vzdálenost od Boha, si protirečí. Bůh mi řekl, že to není pravda, protože moje touha není mít jednotu s člověkem na tom místě, kde se nachází. Moje touha je mít s ním jednotu v Kristu. Proto dělám dvě věci: Usiluji o to, abych došel do Krista a získal mysl Kristovu, a usiluji o to, aby každý z mých bratrů se postupně dostával do Krista. A to je služba Těla Kristova, kdy se navzájem povzbuzujeme a motivujeme skrze dary Kristovy, které dal do Těla, k tomu, abychom společně stanuli a měli mysl Kristovu. Když máme mysl Boží, tak jsme naplnili Boží záměr a dospěli jsme. To je to, na co čeká celé stvoření. Celé stvoření lká a čeká na zrození a zjevení Božích synů. (Řím 8:19)

Bůh nás povolal do jednoty. Do jednoty, která je v Kristu Ježíši. Bůh nás povolal do jednomyslnosti, která je v Kristu Ježíši. Pokud se mluví o jednotě, tak si možná představíte názory. Teologické názory. Ale Bůh k nám hovoří o něčem víc. Víte, že máme být jednodušní? Bůh říká, že máme být jedné duše. (Fil 1:27)⁷ Co to znamená? Pojd'me mluvit

---

⁷ Fil 1:27 (NBK) – „Jenom veďte život důstojný Kristova evangelia, abych ať už přijdu a uvidím vás, anebo když budu vzdálen, slyšel o vás, že stojíte v jednom duchu, že s jednou myslí (dosl. duší) společně bojujete ve víře evangelia...“

o myslí. Jaká je nejednota v našich myslích? To je stejný princip. Pokud se chcete sjednotit se mnou v myslí, tak je to dobré. Ale pamatujte na to, že se se mnou nechcete sjednotit na místě, kde se právě nacházím, ale že se se mnou chcete sjednotit na místě, které je Kristus. Pokud se toužíte se mnou sjednotit v myslí, tak usilujte o to, abyste získali mysl Kristovu, a pomozte mně, abych získal mysl Kristovu. Potom budeme jedno.

Nemám žádný zájem a žádnou ambici sjednotit se s kýmkoliv, kromě Krista – na myslí, která není Kristova. Mám pevnou naději a víru, že váš záměr a vaše ambice jsou stejné. Stejným způsobem to funguje s jakoukoliv další částí naší duše. Pokud máme ve své duši emoce, tak Bůh hovoří o tom, že pokud chceme, aby naše emoce plynuly a abychom se na nich shodli, sjednotili, tak musíme jít ke Kristu. Někdy bratři usilují o to, aby plakali s plačícími a radovali se s radujícími, a na základě tohoto verše se snaží sdílet své emoce. Ale je potřeba, abychom je sdíleli v Kristu. To znamená plakat s plačícími, když pláče Kristus, a radovat se s radujícími, když se raduje Kristus. Protože jinak se nám může stát, že se sjednotíme a budeme společně emotivní, ale nebudeme v Kristu.

Bůh nám proto dal do Těla Kristova jednu dobrou věc, a to nejednotu a rozdělení. Bůh říká, že v Těle musí být rozdělení proto, abychom mohli dozrát. Pokud bychom se totiž všichni shromáždili na jednom místě, tak bychom měli velký problém porozumět tomu, že nejsme jednotní v Kristu. Proto Bůh rozesel ty hvězdy porůznu dokola. Když budeme usilovat o jednotu se všemi, tak nám nezbyvá nic jiného, než abychom se navzájem povzbuzovali.

Když se přibližuji ke Kristu, tak činím pokání. Pokání je změna mojí duše. Změna mých emocí, změna mojí vůle. Pokud bychom to přirovnali ke změně zvyků, tak jestli jsem dřív jídal brambory a dneska brambory nejídám, činil jsem pokání. Rozumíte mi? Pokání není nutně o tom, že se poplazím po kolenou, abych odčinil svůj hřích, ale je o tom, že pokud jsem byl nějaký, tak se rozhoduji a prosím o Boží milost, moudrost a moc, abych mohl být jiný. Pokud se přibližuji a sjednocuji s vámi, tak skrze pokání. Takže vás prosím, abyste činili pokání z věcí, kdy vaše duše není jednotná s mojí duší v Kristu Ježíši.

Věřím tomu, že Bůh nás přivede a přivádí na místo, kde budeme moci plynout. Zakusili jsme určitý díl jednoty a zakusili jsme určité ovoce jednoty. To znamená, že do té míry, do které jsme se seběhli v tu plnou

postavu Krista Ježíše, do té míry jsme byli schopni dopustit Boží moci, aby mezi námi působila. Víím, že se nám to líbilo, že jsme byli nadšení, naplnění, potěšení v Bohu. Bůh nám však ukazuje, že to byla jenom míra toho, kam bychom měli vstoupit a kde bychom se měli nacházet, abychom mohli uvolnit plnost Božího požehnání a plnost Božího pomazání. Věřím tomu, že mezi námi bylo mnoho potřebných, kterým bylo pomozeno, kterým bylo odpovězeno. Ale také tomu, že je mezi námi mnohem víc potřebných a je třeba dotáhnout do konce všechna vysvobození. Amen?

Mám pocit, že všechno se to vztahuje k jedné věci. **Musíme se rozhodnout: buď budeme dělat Boží věci, nebo budeme dělat svoje věci.** Buď budeme mluvit Boží věci, nebo budeme mluvit svoje věci. Buď budeme přemýšlet a vymýšlet svoje věci, nebo budeme přemýšlet a vymýšlet Boží věci. Věřím tomu, že nastává čas, kdy budeme mít bázeň činit svoje vlastní věci. Možná by to někdo, pokud by chtěl, mohl vykládat jako přílišné puritánství nebo těžké náboženství nebo jakýsi fanatismus. Ale já věřím, že čím jsme blíž Bohu, tím větší máme bázeň dělat vlastní dílo. Věřím, že ti Boží služebníci, kteří byli blízko Bohu, měli daleko menší prostor pro manévrování, než máme mnohdy my a než mají lidé ve světě. Tolerance, která tam byla, byla daleko menší. Když se podíváte na chůzi Mojžíše a podíváte se na jeho přestoupení, které zapříčinilo, že nedovedl Boží lid do zaslíbené země, to nám, myslím, naznačuje Boží nekompromisnost. Pokud se dostaneme do Boží přítomnosti, zbavujeme se prostoru pro manévrování v kompromisu a v tělesnosti.

Víte, je to taková zvláštní věc. Čím více je na shromáždění Boží přítomnosti, čím více si uvědomujete, že máte dar k tomu, abyste ho mohli použít, tím větší máte bázeň ho použít. Pokud jste nikdy neměli strach promluvit na shromáždění, tak v tomto smyslu číňte pokání. Získejte strach a bázeň. Strach a bázeň přijít a přinést svůj díl na shromáždění pramení z toho, že si do určité míry uvědomujeme, co se děje, když se sejdem na shromáždění. My se nescházíme jako lidi, my se scházíme jako Boží nádoby. Scházíme se jako Tělo Kristovo, abychom se posunuli do jednoty, která je v Kristu Ježíši a která vyplývá z toho, že každý z nás usiluje o to, aby zdědil a převzal mysl Kristovu. Z tohoto důvodu doufáme a očekáváme, že tak jako na obrázku Kristus uprostřed reprezentuje samého Boha, přichází i na toto místo. A pokud Bůh přichází na naše

shromáždění, tak co je člověk, aby mluvil? Co je člověk, aby prokazoval svoji tělesnost? Co je člověk, aby přicházel a vydával něco, co je on sám, a není to Bůh?

Pokud chceme činit Boží vůli, nezbyvá nám nic jiného, než abychom ji zkoušeli činit. Věřím tomu, že když máme čisté srdce, uzříme Boha. Čisté srdce můžeme mít, to není nic nedosažitelného. Je to něco, co nám nabízí Bůh, který říká, že blahoslavení jsou čistého srdce, neboť ti uzří Boží království a budou moci do něj vstoupit. (Mat 5:8)⁸ Věřím tomu, že pokud máme čisté srdce, čistou touhu požehnat jeden druhému a vstoupit na místo, kde jako jeden z údů Těla Kristova budu posouvat bratry do Krista, pokud je toto můj záměr, tak mohu být Bohem použit jako nádoba. Ale musím být připravený na jednu věc. Musím být připravený velmi citlivě naslouchat Bohu, jestli v tom, co činím, a v tom, co říkám, naplňuji tento záměr, nebo ho nenaplňuji. Musím být připravený činit pokání. Činit pokání, pokud ten záměr nenaplňuji, protože pokání je změna. Rozumíte mi? Znamená to, že budu hledat, co způsobilo můj omyl, pokud jsem zaujal místo někoho jiného, když ten někdo jiný byl v tuto chvíli povoláný, aby nás posouval do Krista.

Doufám, že jsem v této věci ve vás vzbudil bázeň a tlak. Člověk se nachází mezi dvěma mlýnskými kameny. Ten jeden mlýnský kámen říká, abychom si žehnali navzájem a používali dary, které máme, a druhý mlýnský kámen nám na druhou stranu říká, abychom nečinili nic ze sebe. Můžete si zvolit jednu, nebo druhou stranu. Ale to vás nezmění, to vás nedovede k pokání a ke změně. Můžete si zvolit to, že nepůjdete dopředu a nepoužijete svůj dar k tomu, abyste žehnali, abyste posouvali lidi, a zůstanete tam, kde jste. Nebo si vyvolíte to, že budete používat svůj dar, svoje obdarování a svoji touhu pomoci a pozvednout církev nezávisle na tom, co cítíte v duchu a jaká je zpětná vazba od Boha. V tu chvíli se také nebudete měnit. Pokud se však rozhodnete pro obojí, naučíte se chodit velmi citlivě.

A to je to povolání, které máme v Kristu Ježíši. Protože Ježíš mohl o sobě vyznat, že nečiní nic, než co vidí činit svého Otce. (Jan 5:19)⁹ Zna-

---

⁸ Mat 5:8 – „Blahoslavení čistého srdce, nebo oni Boha viděti budou.“

⁹ Jan 5:19 – „I odpověděl Ježíš a řekl jim: Amen, amen pravím vám: Nemůžeť Syn sám od sebe nic činiti, jediné což vidí, an Otec činí. Nebo cožkoli on činí, toť i Syn též podobně činí.“

mená to, že se musel naučit dívat a vidět v každém okamžiku, co činí Bůh. Pokud nevidíte a nevíte, co činí Bůh, tak nemůžete činit vůli Boha. Nemůžete činit Jeho vůli. V Písmu je Slovo, které nám říká, jakým způsobem můžeme vstoupit do Boží slávy. Jakým způsobem můžeme vstoupit do Boží jednoty, do Božího chrámu, aby Boží sláva sestoupila. Víte, co se musí stát? Aby Bůh sestoupil se svojí slávou, se svojí přítomností, musí se stát jedna klíčová věc. Je to posvěcení. (2Par 5:11-14)¹⁰

Víte, co je to posvěcení? To je takové náboženské slovo. Posvěcení je oddělení. Posvěcení je o tom, že vydáváte určité věci k určitému záměru. To znamená, že bych mohl vzít část svého majetku a zasvětit jej určitému účelu. Znamená to, že ho nepoužívám na nic jiného. Dokážete tu myšlenku dotáhnout dál? Bůh posvětil naši mysl To znamená, že Jeho záměr a Jeho touha je, abychom neměli v mysli nic jiného. Bůh nás posvětil sám sobě. Pokud chceme, aby vstoupila Boží sláva, Boží moc a autorita na nás a proudila skrze nás, tak potřebujeme posvěcení. Žádná část naší duše, žádná část toho, čím chceme sloužit Bohu, žádná část našeho daru, naší chůze, našich úst nemůže patřit nikomu jinému než Bohu. Protože jsme jako nádoby byli zasvěceni, byli jsme vydáni k jedinému účelu a nesmíme být použiti k žádnému jinému.

Nádoby, které byly v Božím stánku, v Božím chrámu, byly posvěceny. Byly to nádoby, které nesměly přijít do styku s žádným jiným dílem, s žádným jiným obcováním nebo lidským zaměstnáním. Bůh nám dal naše tělo, duši, ducha, naše dary, ovoce, rodiny, schopnosti, určité vybavení pro každého z nás. A Bůh říká, abychom se posvětili, abychom se oddělili. Tady hovoříme o určitém rozdělení, o určitém oddělení. Potřebujeme vědět, že naše nádoba je nádobou, která má sloužit v Božím domě k obětem, k uctívání, ke chvále a ke sloužení Hospodinu, k tomu dílu při Božích stolech. Pokud jste se vydali jako živá oběť Bohu, tak musíte Bohu dopustit, aby udělal ten řez, aby vás skrze pokání vedl k tomu, že budete patřit a budete součástí jediného díla, a to Božího díla. To znamená, že by vám na mysl nemělo přijít nic jiného (buďme teď duchovní) než Bůh a Boží věci.

---

¹⁰ 2Par 5:11-14 – „I stalo se, když vycházeli kněží z svatyně, (nebo všickni kněží, kteříž se koli našli, byli se posvětili, ...tedy oblak naplnil dům ten, dům totiž Hospodinův, tak že nemohli kněží ostáti a sloužiti pro ten oblak; nebo sláva Hospodinova byla naplnila dům Boží.“

Pokud toužíte po tom, abychom se shromáždili v jednotě, pokud toužíte společně vytvořit Boží dům, na který sestoupí šekína – sláva, tak potřebujete učinit jednu věc – potřebujete se posvětit. Ne posvětit se na shromáždění, ale posvětit se před shromážděním. Ideální by bylo, kdybyste žili život v posvěcení, tak jak nás k tomu nabádá Boží slovo. Pak nepřijdete na shromáždění se svými vlastními věcmi a nezačnete až tam hledat Hospodina, ale přijdete na shromáždění s tím, že jste vydali svůj čas a sebe jako nádobu, svou osobu, mysl, duši k jedinému dílu, jedinému záměru. Všechny vaše emoce, city, vůle, mysl, tělo budou podřízeny tomu, že jste tady, abyste činili Boží vůli.

U těla je to možná dobře vidět. Bůh nám dal naše tělo, které je chrámem Božím. Pokud chcete, aby vaše tělo naplnil Boží duch, aby v něm Bůh přebýval ve své plnosti, jak jen může přebývat, potřebujete se posvětit. Potřebujete říct: „Toto tělo není povoláno k tomu, aby sloužilo hříchu nebo jakékoli věci, která není z Hospodina.“ Mohou to být věci, které absolutně znečišťují a ničí tělo, jako je hřích těla, ale i věci, které nejsou z Boha a jsou pohrdáním toho, co Bůh posvětil.

To je, jako byste měli vzácnou vázu na květiny. Zvláštní vázu určenou a vyhrazenou k jedinému účelu. Představte si, že byste ji měli připravenou a čekali na ten slavný den a okamžik jejího použití, kdy do ní dáte květiny a předáte ji někomu velmi vzácnému a váženému. A někdo by tu vázu vzal a použil ji na vylití splašků. Nenašel by žádnou jinou nádobu a vzal by tuhle vaši vzácnou vázu. Bylo by to zneuctění záměru, pro který ta váza byla určena.

Sáhl jsem po takovémto příkladu, protože věřím, že Bůh postavil každého z vás jako vzácné nádoby v Božím domě. Jako nádoby, ze kterých se má sytit Boží Syn. Víte o tom, že se z nás chce Boží Syn sytit? Kde Bůh říká, že se z nás chce sytit? Čím se sytí Bůh? Co jí Bůh? Bůh jí ovoce ve své zahradě – Píseň písní. (Pís 4:16)¹¹ Ježíš byl velmi, velmi náročný ve své stravě, v hledání ovoce na stromě. O tom se hovoří na několika místech a píše se, že přichází do své zahrady, aby se nasytil ze svého ovoce. On je Pánem té zahrady. Bůh přichází, aby se sytil. Přichází ke stromu a říká, že se chce nasytit. To není o tom, že se snažíme dostat Boha na rovinu, která je přirozená, lidská. Na rovinu, kde bychom s Ním

---

¹¹ Pís 4:16 – „Věj, větříčku půlnoční, a příd', větříčku polední, prověj zahradu mou, ať tekou vonné věci její, a ať přijde milý můj do zahrady své, a jí rozkošné ovoce své.“

mohli kamarádit. Na rovinu, kde bychom Ho dokázali ohraničit nějakými lidskými příkázáními, nějakými pravidly, jakousi spravedlností, možná dokonce naší legislativou. Bůh se velmi snaží, aby se z ní vymanil, aby řekl: „Já jsem Bůh, který nebude svázán člověkem.“ Dokonce zákony, které On sám dal a ze kterých farizeové chtěli udělat určitý rámeček, ve kterém by se dalo chodit, tak aby to měli pod kontrolou, překonával. Aby jimi nebyl svázán, aby jim nebyl poddán. Chodil a porušoval příkazy o mytí rukou (Mat 15:2)¹², o půstu (Mat 9:14)¹³, o sobotách (Mat 12:1-14)¹⁴, o vínu (Luk 7:34)¹⁵. Spoustu těch věcí dělal takovým způsobem, že boural bariéry a říkal: „Já nejsem Bůh, který se s vámi bude bavit o tom, kdy a co má činit.“ Víte, někdy říkáme: „Bože, Ty bys neměl...“ A Bůh říká: „Já jsem Bůh.“

To je něco, co mám rád. Mám rád kapitolu z Joba, kde Bůh Joba napomíná a říká mu: „Kdo jsi ty, že se mnou chceš diskutovat o tom, co mám činit? Jestli já se tě rozhodnu potřít, udělám to. Já jsem Bůh. Kde jsi byl, když jsem tvořil zemi? Kde jsi byl, když jsem oblékal hory? Vezmi udici a ulov velrybu, kterou jsem stvořil.“ Bůh mu ukazuje, kde je Bůh a kde je člověk. Tohle bychom měli mít neustále na mysli, když nás Bůh začne používat jako svoje nástroje, jako svoje nádoby. Já věřím tomu, že Bůh je Bohem, který se nenechá omezit lidskými pravidly, tím, kdy a co by měl s námi a skrze nás činit. Stejným způsobem Bůh přichází ke stromu a říká: „Teď přišel čas, kdy se chci sytit.“ Bůh neříká, že je omezen.

Komu z nás se zdá fér ten příběh, kdy Ježíš přichází k fíkovníku v době, kdy není čas fíků, a chce se z něj nasytit? To je příběh, na kterém mnozí zakopávají, protože se neustále snaží hledat různá teologická a historická vysvětlení a vtěsnat Boha do toho, že Bůh přece nemůže být nefér. Bavili jsme se o tom, že Bůh není fér. Bůh není fér tím způsobem, že byste mohli říct: „Bože, ale tohle není fér.“ Bůh je spravedlivý, ale

---

¹² Mat 15:2 – „Proč učedníci tvoji přestupují ustanovení starších? Nebo neumývají rukou svých, když mají jísti chléb.“

¹³ Mat 9:14 – „Tehdy přisoupi k němu učedníci Janovi, řkouce: Proč my a farizeové postíme se často, učedníci pak tvoji se nepostí?“

¹⁴ Mat 12:2 – „Farizeové pak spatřivše to, řekli jemu: Hle, učedníci tvoji činí, čehož nesluší činiti v sobotu.“

¹⁵ Luk 7:34 – „Přišel Syn člověka, jeda a pije, a pravíte: Aj, člověk žráč a piján vína, přítel publikánů a hříšníků.“

není fér. Fér ve smyslu našeho přemýšlení. A tak Bůh přichází, a my bychom si řekli, že není čas, abychom nesli ovoce. Ale Bůh přichází v ten čas a říká, že přišel, aby se nasytil. Přišel, aby pojedl.

Lidé dnes vůbec nemají rádi autoritu a svrchovanost autority. Oni by chtěli, aby autority byly poddány lidu. Nelíbí se jim, že autorita jede v lepším autě než lid. Mně se to líbí, protože to dokazuje Boží řád a Boží svrchovanost. Rozumíte? Když král rozhodne, že se bude jíst, tak se bude jíst. Když král rozhodne, že se nebude jíst, tak se nebude jíst. Když král svolá hostinu a v polovině se rozhodne, že odejde lovit, tak jde lovit. Protože on se nezodpovídá nikomu jinému než králi. Lid by možná chtěl říct, že to není fér. Ale Bůh říká, že to nemusí být fér. Protože On se zodpovídá jednomu jedinému, a to je Bůh. Víte, že Bůh se zodpovídá Bohu? Bůh se zodpovídá Božímu charakteru, tomu omezení, které je v Bohu.

To, že se setkali křesťané očištění a naplnění Duchem, aby očekávali na Hospodina, a pět z nich nedošlo do Boží přítomnosti, není fér. To není fér. To nebyli nevěřící. Mnozí se snaží, aby to udělali trošku fér, říkat, že to byli nevěřící. Říkají: „To bylo pět bláznivých a pět moudrých panen, a těch pět bláznivých panen bylo nevěřících.“ (Mat 25:1-12) Nevím, jak to může v Bibli, která mluví o ženě jako o církvi, znamenat nevěřící. Zvlášť panna, která je čistá a je ve svatebním rouchu. Ještě jsem neviděl nevěřícího, který by se oblékl do svatebního roucha proto, aby čekal na ženicha. Nevěřím, že by ten příběh byl přitažený za vlasy.

Co se tehdy stalo s Noemem, nebylo také přitažené za vlasy. Já jsem nad tím dnes přemýšlel. Jeho příběh je hodně podobný tomu, co se děje dnes. V Novém zákoně se píše, že se ženili a vdávaly, jedli a pili a dělali si svoje vlastní věci a nevěděli, že někde vedle se děje Boží dílo. (Mat 24:37-39, Luk 17:26-27) Nebyli schopni ho nijak ovlivnit a zastavit. Bůh nastavil čas a ten čas prostě tikal. Bůh to řekl všem lidem skrze Noema, protože se píše, že byli neposlušni za doby Noema. (1Petr 3:20)¹⁶ To znamená, že museli být neposlušni kázání. Nemůžete být neposlušní bez Božího slova. Skrze Noema byla kázána zvěst. (2Petr 2:5)¹⁷ Oni jí neuvěřili a byli jí neposlušní. To ale nic nezměnilo na tom, že Bůh měl

---

¹⁶ 1Petr 3:20 (NBK) „...kdysi neposlušným, když jednou za Noémových dnů Boží trpělivost vyčkávala, zatímco se stavěla archa, v níž bylo jen několik (to jest osm) duší zachráněno skrze vodu.“

¹⁷ 2Petr 2:5 (NBK) „Neušetřil ani ten starý svět, ale jako jednoho z osmi zachoval Noéma, kazatele spravedlnosti, když uvedl potopu na svět bezbožných.“

svůj čas. Možná se nám to nezdá fér. Do té lodi vešlo osm lidí a dveře byly zavřeny. Mnozí z vás by chtěli, aby ty dveře zůstaly otevřené. Proč se Bůh nedokázal tím, že by začalo pršet? Proč začalo pršet až po tom, co se zavřely dveře? To není fér. Protože když by začalo pršet, mnozí by uvěřili a porozuměli tomu, co kázal Noe, a byli by spaseni. Bůh se však nezodpovídá nám, ale sám sobě. Možná pro Boží svatost. On věděl, že pošle Syna Božího, aby kázal i duchům, vězňům. (1Petr 3:19)¹⁸ A to je ta spravedlnost.

Věřím tomu, že běží čas a Bůh nás ve své spravedlnosti a „neférovosti“ přivádí na místo, kdy vstoupíme, nebo nevstoupíme. Věřím, že nás Bůh povolává k tomu, abychom se posvětili. Je v tom obrovské odpočinutí. Vy nemusíte dělat vůbec nic jiného, než se přidržet Krista. Kristus je ten, který vás dovede na to místo. Ale vy musíte udělat jednu věc: nečinit svoje vlastní věci, svoje vlastní dílo.

Fascinuje mě jedna zvláštní věc. **Lidé si myslí, že můžou následovat Ježíše a jít jinudy.** Jednou se stalo (je to výborný příklad), že jsme někam jeli ze shromáždění pěti auty. Z nějakého důvodu bylo řečeno, že pojedou první. Někteří lidé se zpozdili a já se rozhodl, že budu čekat. Zahnul jsem do uličky, která byla dost rozbitá, byly na ní položené panely. Tři auta se vydala za mnou a zastavili jsme tam. Ale najednou se ta auta rozhodla jet jinudy. Já jsem jel dál po té rozbité cestě, ale ve zbývajících autech byli lidé, kteří znali cestu. Teď mi odpusťte, ale symbolicky jsem byl v roli Ježíše Krista a velmi přesně jsem věděl, kam jedu. Ale ti, kteří řídili, si to nemysleli. Mysleli si, že znají cestu a že mě můžou následovat a jet jinudy. Přestože jsem velmi dobře znal cestu a přestože jsme se rozhodli, že mě ostatní budou následovat, oni nevěřili, že tou cestou, kterou jsem se vydal, je nezbytné jet. Přitom to byl nejlepší a nejrychlejší způsob, jak dojet tam, kam jsme jeli. Já jsem tedy jel, a najednou – nikdo za mnou.

Je to o tom, že máme následovat Beránka, kamkoliv půjde. Tohle byla taková banální věc, která ke mně mluvila. Věřím tomu, že máme stejný problém na vyšší rovině. Chceme následovat Ježíše, ale vydat se jinudy, protože známe cestu. My si nemyslíme, že je nutné projít stejnou cestou, jakou šel On. Známe Boží služebníky, Mojžíše, Eliáše, Petra, Jana, Davida, a známe cestu, kterou prošli. Z nějakého důvodu si však

---

¹⁸ 1Petr 3:19 „Skrze něhož i těm, kteříž jsou v žaláři, duchům, přišed, kázal.“

myslíme, že můžeme dojít na stejné místo, ale jinudy. Není to přesvědčení, které je v křesťanech? Není to přesvědčení, které je v nás? Bratři, sestry, číňte pokání. Víte, musíte si zvolit cíl, tím musíte začít. Vy si nemůžete volit cestu, víte to? Vy si nevolíte cestu, ale volíte si cíl. Cíl je to, kam chcete dojít. Podle cíle potom odvozujete vaši cestu. Nemůžete si zvolit cíl a cestu nezávisle na sobě. **Je jenom jedna cesta, a tou je Ježíš Kristus, a cesta, kterou šel On.**

Jsou lidé, kteří říkají: „Vždyť přece dojít do Božího království není tak těžké. Vy to tady kážete strašně těžké.“ Už jste to někde slyšeli? „Vy pořád kážete o tom, že musíme činit pokání, kážete o tom, že se musíme modlit, musíme se postit, kážete o tom, že musíme pořád umírat...“ Já půjdu jakoukoli cestou, která mě dovede do Božího království, ale ne zlobte se na mě, můj vzor je Ježíš Kristus. Já tomu rozumím tak, pokud dobře čtu Boží slovo, že Ježíš Kristus a ten, který mu upravoval cestu, kázali o tom, že máme činit pokání, protože se přiblížilo Boží království. To slovo není: veselte se a radujte se, to slovo není: odpočiňte si, to slovo není: žeňte se a vdávejte, jezte a pijte, protože se přiblížilo Boží království, ale to slovo je: číňte pokání, protože se přiblížilo Boží království. Nám nezbývá nic jiného. Když přišel Ježíš, Jeho první slova byla: „Číňte pokání, protože se přiblížilo Boží království.“ (Mat 3:2) Mám velkou bázeň, že pokud nepůjdu za Ježíšem, tak netrefím. Proto si netroufám vymýšlet alternativy. Na základě tohoto budu a chci mluvit o tom: číňte pokání, neboť se přiblížilo Boží království. Jestli máte pocit, že se opakují, tak je to záměr.

Je to záměr, opakovat se po Kristu Ježíši. Jestli Kristus Ježíš dělal určité věci, tak já chci jít stejnou cestou. Jestli On činil to, co viděl u svého Otce, tak se určitým způsobem taky opakoval. Na tom není nic špatného. Nemusíte být originální. Bůh nechce, abyste byli originální, abyste byli svoji. On chce, abyste byli Jeho. Spousta lidí chce být „svá“, nechtějí se nechat zmanipulovat. Ale jestli chcete zůstat svoji, tak Bůh říká, že o sebe přijdete. Nevěřte tomu, že můžete stanout na místě, pro které vás Bůh povolal, a jít jinou cestou, než šel Bůh.

Někdo si říká: „Opravdu se musíme postit a modlit...?“ Když Ježíš Kristus, Boží Syn, přišel k Jordánu, sestoupil na něj Duch svatý v podobě holubice. Na nikoho jiného Bůh nesestoupí v podobě holubice. Na všechny ostatní sestupuje skrze oheň. To znamená, že Ježíš Kristus byl čistý. Byl „ohnivzdorný“. Boží duch na něj sestoupil v podobě holubice

a řekl: „Ty jsi můj milovaný syn, v tobě se mi zalíbilo.“ (Luk 3:22)¹⁹ Co byste dělali? Přejde Boží duch a způsob, kterým přijde, ukazuje, že není nic, co by musel propalovat, a řekne: „Ty jsi můj milovaný syn, v tobě se mi zalíbilo.“ Co byste dělali? Ježíše ihned Boží duch vedl na poušť, aby se postil. Čtyřicet dní na poušti nepil a nejedl. Proč? Před chvílí Mu Bůh řekl, že je Jeho milovaný syn. Neusilujete o to, aby vám Bůh řekl: „V tobě se mi zalíbilo.“ Není to vaše usilování a jakoby cíl věcí?

Když se toto Ježíšovi stalo, Boží Duch Ho vedl na poušť, aby si podmanil svoje tělo pro službu, která Ho čekala. My si z nějakého důvodu myslíme, že můžeme jít jinudy nebo že to povolání, které bylo pro Něj, není pro nás. Věřím tomu, že to povolání, které bylo na Kristu, je také na nás. Věříte tomu? Nebo jsem sám? S tím velmi zápasíme v církvi, protože teologické uvažování je úplně jinde. Říká, že je Bůh, Ježíš Kristus, a my lidičky jsme vypadli z poslouchání Hospodina a teď se k tomu můžeme skrze kříž vrátit a dál orat na poli, ale už neumřeme na věky. To je velmi přízemní evangelium. Určitě dostatečné k tomu, abychom Bohu uvěřili a byli spaseni, protože je pořád lepší být s Bohem alespoň do nějaké míry. Já však věřím tomu, že Bůh nás povolává, abychom byli Jeho synové a abychom tak jako šel On, i my dokonali tu službu tří a půl let. Tři a půl let služby, kdy půjdeme v plnosti vysvobození.

Zakusili jsme část jednoty a část toho, kdy Boží pomazání a Boží moc na nás mohla sestoupit a mohli jsme sloužit jako Tělo Kristovo. Nebylo to úžasné v té míře, kterou jsme měli? Přes všechny pády a poklesky a přes všechny věci, co se neměly říct, a řekly se, a měly říct, a neřekly se, způsob, jakým se řekly, a přes všechno, co by se dalo vyčíst a vidět v Duchu, přes to všechno jsme zažili určitou míru toho, co nás čeká v Kristu. Pokud do tohoto chceme vstoupit v plnosti, tak nás Bůh nabádá, abychom byli jednotní. Odložte sami sebe. Nechtějte být svoji, prosím vás. Chtějte být Jeho. Pokud usilujete o jednotu se mnou, víte, co je osvobozující? Vůbec nemusíte vědět, kde jsem já. Když bychom chtěli po A a C z obrázku, aby se sjednotili, tak musí zjišťovat své souřadnice. Kde jsi ty? Kde se nacházíš, abych se k tobě mohl přibližovat? A tak nedělají nic jiného, než že zjišťují souřadnice svých bratrů. Jak jsi na

---

¹⁹ Luk 3:22 – „A sestoupil Duch svatý v tělesné způsobě jako holubice na něj, a stal se hlas s nebe, říkající: Ty jsi ten Syn můj milý, v tobě mi se zalíbilo.“

tom? Máš, nemáš, co tvoje vůle, emoce...? Chci s tebou být jedno. Jak vidíš tohle a jak vidíš tamto?

Mně však není nic po tom, jaké jsou souřadnice mé sestry nebo bratra. Já potřebuji znát jedny jediné souřadnice, a to jsou souřadnice Krista Ježíše. Pokud chcete a toužíte být spolu jednotní, dostaňte se, prosím, do Krista, a tam se potkáte. To je velmi osvobozující, protože víte, co by to bylo za nepříjemnou práci zjišťovat, jak jste na tom, abychom se mohli sjednotit? Kdysi se nás starších někdo ptal, jestli jsme ve všem jednotní. My jsme na sebe koukali a říkali, že zcela jistě ne. Jenže teď zrovna nevíme, v čem ne. Kdybychom byli jednotní, tak to znamená buď jednu hodně špatnou věc, nebo jednu hodně dobrou věc. Ta špatná věc (máme pevnou víru a naději, že to tak není): Jsme jednotní v něčem úplně jiném než v Kristu Ježíši. A ta dobrá věc: Naše porozumění je, že jsme tam ještě nedošli. Jsme jednotní v té snaze sjednotit se v Kristu. Jsme jednotní ve všech věcech, kde se nám to už povedlo. Stejně toužíme být jednotní s každým z vás. Moje touha je dostat se do Krista pro tvůj užitek, pro tvůj (možná i můj) prospěch. **Usilujte o to, abyste byli v Kristu a aby také ostatní byli v Kristu.** Věřím, že když budeme takto jedno, že přijde Bůh a tu čistou nádobu, která bude posvěcená, naplní svojí slávou.

Já jsem si vždycky myslel, že se budu muset učit jezdit na koni. Když člověk pojede s mečem na koni... Jezdit po zemi, to umí každý. Ale v oblacích... Ještě k tomu meč v ruce, bílé roucho...☺ Upřímně řečeno, vždycky jsem věděl, že je to duchovní. Říkal jsem si: „To by bylo, abych se musel učit jezdit na koni!“ Stejně tak byste si mohli myslet: „Já se musím naučit kázat. Musím se naučit prorokovat, vymítat a dělat zázraky. Jak se to dělá, ty zázraky?“ To není pravda. Víte, co se stane? Na Boží dům přijde šekína – sláva, naplní nádoby a ty nádoby vydají hlas. Amen? Otevřete svoje ústa a vydáte hlas. Z vašich břich poplynou vody živé, tak jako plynuly z toho chrámu, který byl před tím, plynuly z toho chrámu, který byl potom a kterým byl Ježíš Kristus, a poplynou z toho chrámu, který bude, a my budeme jeho součástí.

Chci říct, že jsme zakusili míru toho, co Bůh činí. A vím, že jsme pošlapali kus ďáblova království, kus jeho teritoria a vyváděli jsme zajaté. Ne s jeho svolením. Nešli jsme tam s nějakým povolením, s tím, že to máme domluveno, a tihle půjdou s námi. Šli jsme na místo, kde byly řemeny, kde bylo svázáno a bylo řečeno, tohle ne – tohle je moje. Šli jsme tam násilím a po cestě jsme zabíjeli. Vytáhli jsme meč a vyháněli jsme

duchy. Viděl jsem některé z nich. Skrze násilí jsme vychvacovali ďáblovi z chřtánu to, co by chtěl vlastnit. Nejen to. My jsme neustali, vzpomněli jsme si ještě na další generaci a činili jsme Boží dílo a vychvacovali naše děti ze záměru toho zlého. Myslíte, že měl radost? My si možná říkáme, že ďábel proti nám povstane. Představujeme si, že přijde nemoc a takové věci. A taky může, ne, že ne.

Ale víte, co také přichází? Přichází trní. To vsáté Slovo má moc nás spasit. Ale přichází trní všedního dne, všedního života, a vy se staráte, přemýšlíte, zařizujete, pracujete a vůbec si nevšimnete, že trní, které vzrostlo, začíná dusit to Slovo, které má moc spasit. Bratři, chtěl jsem nás vyzvat pro tu jednotu k posvěcení. Abychom byli a zůstali posvěcení, abychom si udrželi a získali více. Bůh vám požehnej! Amen.